

Cirkev sa zrodila vo večeradle, pri stole, pri chlebe. Celá činnosť Ježišovho účinkovania smerovala k tomu, aby vytvoril toto večeradlo: získal si učeníkov, aby ich sem doviedol.

Vo večeradle boli všetci: Ježiš, učeníci, ženy, Ježišova Matka Mária, i jeho príbuzní. Celá Cirkev bola vtedy vo večeradle.

Ježiš sa tu dáva novým spôsobom, ako chlieb života pre všetkých.

Večeradlo je miesto, kde bola uzatvorená nová zmluva medzi Bohom a ľuďmi v Kristovej krvi. Z večeradla Ježiš vykročil v ústrety svojmu krížu.

Večeradlo je aj miestom strachu za zatvorenými dverami. Je miestom sklamaní, opustenosti, beznádeje...

Práve večeradlo počulo však aj ozvenu veľkonočného rána. Do večeradla vstupuje Kristus po zmŕtvychvstaní, tu zaznelo: "Pokoj vám!" A tiež: "Nebojte sa, ja som prešiel svet."

Večeradlo bolo aj epicentrom turíčného rána. Tu sa udiala premena bojazlivých apoštolov na neohrozených hlásateľov Pravdy.

V to ráno sa otvorili dvere večeradla a sila Kristovej pravdy a lásky sa vydala v ústrety všetkým národom.

Apoštolom, zhromaždeným vo večeradle, bol Ježiš kedysi povedal: "Nie vy ste si mňa vyvolili, ale ja som si vyvolil vás." Nie sú tu teda zo svojej vôle, ale z vôle Božej.

Vo večeradle je aj Mária. Najvernejšia služobnica Božia je tu tiež z poverenia Kristovho - z poverenia, daného z kríža. Lebo Satan si vyžiadal Kristovo dielo, aby ho preosial ako pšenicu. Tú, ktorú Otec v raji postavil proti Hadovi, tú postavil proti nemu aj Syn v tejto hodine.

Aby sa mohla zrodiť Cirkev, potrebovala Matku. Aby Ježiš mohol dať poverenie: "Choďte do celého sveta", musel dať prvé poverenie z kríža - poverenie tej, ktorá aj jemu bola dobrou matkou, ktorá nikdy nesklamala. Jej zveril rodiacu sa Cirkev.

Že toto poverenie z kríža bolo pre Kristovo vykupiteľské dielo niečím rozhodujúcim, vidíme už i z toho, že Satan proti nemu brojí. Snaží sa presvedčiť, že Ježiš chcel len zabezpečiť svoju matku.

Kto z tých dvoch pod krížom je teda poverovaný úlohou a o koho z nich má byť postarané?

V takom prípade treba najprv zabezpečiť toho, kto sa má postarať - až potom to možno oznámiť tomu, o koho je postarané.

"Keď Ježiš uzrel matku a vedľa nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: "Žena, hľa tvoj syn!" Potom povedal učeníkovi: "Hľa, tvoja matka!""

=====

Že by Ježišovi naozaj išlo v takejto chvíli len o to, aby sa postaral o svoju matku? Že by myslel viac na to, ako na svoje dielo? Veď to nemá ani logiku!

Ježiš dávno odovzdal niekomu svoju nazaretskú dielňu, Mária už tri roky nie je ním zabezpečovaná, na tom nič nemení jeho smrť. Chceme vari povedať, že sa Ježiš pozabudol, až na kríži sa spamätal?

Keď Ježiš povolal Jána, ten zanechal svojho otca Zebedeja na ložke "len s najatými pracovníkmi". A tohoto Jána teraz Ježiš zatažuje starostou o svoju matku? Ruší vari Ježiš na kríži, čo doteraz budoval?

Keď sa chcel Ježiš skutočne len postarať o matku, prečo ju zveril práve Jánovi, ktorého povolal pre Kráľovstvo Božie; a keď už, prečo ich spojil takým putom, prečo ho len nepoveril, aby niekam zaviedol jeho matku, napríklad do Betánie?

V dome Lazara, ktorého Ježiš vzkriesil a v spoločnosti jeho sestier, ktoré tak dychtivo počúvali Ježiša, keď býval ich hosťom, by bola Mária iste lepšie zabezpečená po všetkých stránkach - keď naozaj len o to išlo - ako u Jána, ktorý musel všetko opustiť.

Môžeme smelo povedať, že Ježiš na kríži myslí v prvom rade na svoje dielo. Môžeme smelo povedať, že Ježiš chcel mať Máriu tu vo večeradle. Chcel ju mať pri Jánovi, keď sa k nemu vrátili tí, čo sa tejto noci rozprchli. Chcel ju mať vo večeradle uprostred apoštolov, pevne k nim pripútanú. Chcel ju mať vo večeradle i v Cirkvi ako Matku.

=====

Sotva si môžeme predstaviť hlbokú beznádej večera Veľkého piatku a soboty, lebo sotva si môžeme odmyslieť veľkonočné ráno, ktoré nasledovalo. Ale v tých chvíľach skutočnosť mŕtveho Krista bola tak neodvolateľná... Všetci sa tej noci pohoršili. Je to náhoda, že jediný Ján, ktorý bol s Máriou, vytrval?

Splnilo sa, že udreli pastiera a rozprchlo sa stádo. Len Ján a Mária ostali spolu. Aký mala Mária vplyv na Jána vidíme podľa toho, že Mária Magdaléna, keď prišla od prázdneho hrobu, už našla Petra pri Jánovi. Obaja bežali ku hrobu, Ján ako mladší dobehol prvý, ale nevkróčil dnu, kým prvý nevstúpil Peter. Že Ján, ktorý verne vytrval pod krížom takto uprednostnil Petra, ktorého videl zapierať - to len pod vplyvom Márie.

Mária bola zjednocujúcim prvkom rozpráchnutých apoštolov. S úctou hľadala na moc Petrovu. Spontánne pripomínala Ježiša. Apoštoli sa tešili Máriinej prítomnosti, ako sa tešili predtým prítomnosti Ježišovej. Keď sa postupne prinavracali k Jánovi, ktorý jediný bol stále na svojom mieste, nachádzali pri ňom Matku, ktorú Ježiš tak pevne k ním pripútal a ktorú teraz tak veľmi potrebovali.

Mária nikdy nemohla zabudnúť na posledné slová Synove, ktoré jej povedal z kríža. Koho Kristus pozve a zapojí do svojho diela, môže mať istotu, že Mária bude po jeho boku. Máriina starostlivosť vyrastá z lásky k tomu, kto bol povolaný k apoštolátu, i z lásky k veľkému dielu, ktoré Kristus dal do pohybu vo svete.

=====

Mária sa nikdy nevydala na apoštolskú cestu. Nevystúpila aby kázala. - Vyžarovala svoju vieru a neotrasiteľnú nádej, to bol jej apoštolát. Ním získala dokonca príbuzných, ktorí už pred zoslaním Duchu Svätého sú vo večeradle. Bola ako horiaci oheň, od ktorého sa zapalovali všetci. Apoštoli sa stretali s tvrdosťou veľmi skoro, ale Mária po prežití drámy Kalvárie bola uistením, že budú prekonané všetky protivenstvá. Svojou prítomnosťou vnukala postoj Ježiša. Mária stále spína v Cirkvi túto úlohu.

Aj v dnešnej dobe nám Boh posielala Máriu, aby sme sa od nej učili.

Svet dnes nepotrebuje už zdieľať pravdy, ale osoby - celí sa pravdou prežiť a celí sa dávať. Svedectvá o svojej viere, tak pavlovsky: "Viem, komu som uveril." "Budete mi svedkami", hovorí Ježiš. Celým životom svedčiť. Musíme vyžarovať svoju vieru, odkrývať charizmy a tak zjavovať svetu Boha. Aby naša viera nebola náukou, ale prežívaným životom; aby nebola abstrakciou, ale znovuzrozením.

=====

"Ak v niektorých teológiách a ecleziológiách Mária už viac nenachádza miesto, je na to jednoznačný dôvod - vieru zredukovali na abstrakciu a abstrakcia nepotrebuje Matku." /kardínál Ratzinger/.

=====

Jedného človeka získal Boh vo svojom stvorení takého, aký mal byť. Je to Mária. Prečo o tom pochybovať, prečo nie skôr všimnúť si tento vzor? Tak povýšená a žije takým tichým životom, že to až vyráža dych! V evanjeliu o nej skoro nič nepočuť. Ale o Ježišovi, jej Synovi od dvanásť do tridsať rokov tiež - vôbec nič. Už to je výpoveď. To je veľká výpoveď - práve to nič.

Mária sa stala najviac Božou tým, že bola Matkou Božou. Pozval ju Boh, ona prijala jeho vôľu, uskutočňuje ju, prichádza do tej Božej roviny, do jeho života. To je aj naše povolanie. "Bohovia ste", pripomína Ježiš slová Písma o tých, ktorým bolo dané slovo Božie.

Pre mňa je Božia vôľa tento priestor, títo ľudia, tieto okolnosti. Toto prijať a pretvoriť. Toto urobila Mária.

Človek od dvadsiatky do tridsiatky chce pretvoriť svet. Kristus vtedy ešte stále mlčal, hoci nemal veľa rokov života pred sebou. Nie čas je podstatný, ale sila toho Božieho ohňa v nás. Sila toho, čo sa pripravuje v tichosti Nazareta.

Máme skúsenosti, že mnohí s nadšením vykročili za Kristom, za prácou pre Kráľovstvo Božie. Ale chceli hneď meniť svet, všetko a všetkých, len nie seba. Najprv plno rečí, výčitiek, kritiky, potom naraz ticho a už sa vytrácajú, bez toho, že by boli čo len prstom pohli. Ostalo len pri nadšení. Chýbal im duch Márie, chýbala im Kristova príprava v Nazarete. Chýbalo im začať vo večeradle na modlitbách s Máriou.

Tieto skúsenosti sú výstrahou aj pre nás, ktorí sa namáhame pre Kráľovstvo Božie. Ako my pocítujeme kritiku tých, ktorí nenesú žiadne bremeno, tak by mohli pocítovať našu kritiku tí, čo nesú Kristovo bremeno a zlyhávajú. My vidíme, že robia kompromisy so svetom, ale možno že oni zo svojej pozície vidia, že ináč svoje bremeno nie sú schopní uniesť. Potrebujú našu pomoc a nie kritiku. Kompromisy neschvaľovať, ale k chybiacemu bratovi zaujať postoj, aký mal Kristus, ktorý hriešnika nikdy neodsúdil.

=====
... "Čo máte robiť, kňazi môjho Hnutia, vy, najmilší synovia môjho Bolestného Srdca, pre spásu všetkých týchto kňazov, ktorí sú tak chorí a tak veľmi potrebujú moju materinskú pomoc?"

Pomáhajte im a nikdy ich nesúďte! Stále ich milujte! Neodsudzujte ich, to vám neprináleží. Preukazujte im lásku svojím utrpením, svojím svedectvom, svojím dobrým príkladom!" /9.7.75/

=====
Možno máme ešte brvno aj vo svojom oku... Keď stále očakávame čosi iné, aj vtedy sme pokúšaní k neplodnej aktivite. Očakávame inú situáciu, biskupov, sťažujeme si na nedostatok kňazov, vieme, čo by sme robili na inom mieste, sťažujeme si na podmienky - všetko, čo je mimo nás. Ani si neuvedomíme, že sa to ani nelíši od toho nadšenia, v ktorom sa ani prstom nepohne. A diabol múti vodu, len odvieť od toho, čo máme robiť - podkopať korene vlastnej identity.

Mária nás naučí nájsť svoje miesto v tichosti, v pokore, v mlčaní.

Nie to je podstatné, že už desaťročia nemáme normálnu situáciu, ale to, či je živá viera v ľuďoch. Keď tá bude, ďalších sto rokov nemusíme mať inú situáciu. Ale my sami musíme horieť, aby sme zapálili. Celým životom svedčiť o Bohu. Učiť sa od Márie. Nenechať sa odvieť od drobnej dennej práce v apoštoláte veľkými plánmi. Nečakať iné, ale prijať to, čo je. Pán je náš pastier, nič nám nechýba!

Mária je nám najlepším vzorom. Mária je tou najlepšou pôdou pre Božiu siatbu. V tom je nám vzorom.

Aby mohlo to "semienko horčičné" rásť, potrebuje dobrú pôdu. Keď chce byť Cirkev úrodná, musí byť Mariánska.

Pán Ježiš sa postaral, aby sme tu mali tú ustanovenú istotu: Hierarchia a celé zriadenie Cirkvi nie je ľudské. Keď chýba niečo, tak chýba to, čo mala Mária. - Len byť tam, na svojom mieste, TOTUS.

=====

Apoštoli mali mnohé chyby, ale jedno im nechýbalo: Boli úprimní. Úprimnosť je záležitosť srdca.

Rozum nám pomáha poznať Boha, ale len rozum nestačí. Čo múdrym ostáva skryté, to sa vyjaví maličkým. Detinstvo je m ú d r o s ť s r d c a.

Srdcom sa nemôžu myslieť len city, i keď nakoniec to do nich vyústi. Ale: Čo rozum hovorí, vôľou to prijať - a srdce znamená celým životom to uskutočňovať, rozniestť krvou. Prekrviť celý život tým, čo rozum poznal a vôľa prijala.

=====

"Pravá Mariánska úcta zaručuje viere spolužitie nevyhnutného rozumu s tak isto nevyhnutnými dôvodmi srdca... človek nie je iba rozum a nie je iba cit: je spojením týchto dvoch rozmerov. Hlava musí jasne uvažovať, ale aj srdce sa musí zapáliť. Úcta k Panne Márii zaisťuje viere jej plný ľudský rozmer." /kardínal Ratzinger/

=====

"Od tej chvíle vzal si ju ten učeník k sebe. A Ježiš, keď videl, že je všetko dokonané..." /Jn 19,27/

Len múdrosť srdca, múdrosť maličkých nám pomôže prijať Máriu za Matku tak, ako to chcel Ježiš - ako to urobil Ján.

Predstavme si niekoho na kríži, a po tom, čo všetko Ježiš pretrpel, a z posledných síl umierajúci hovorí: Hľa, tvoja Matka! - To má silu! Keby sme stáli pri Jánovi a počuli to, nemali by sme pochybnosti. Detinské srdce nám povie, čo tým Ježiš chcel, kým srdce farizeja bude rozumkovať.

=====

Máme byť ako deti, prijímať veci na rovine srdca, potom sa otvorí i cesta rozumu. Najprv: "Pane, ku komu by sme išli, ty máš slová života večného", potom: "A my sme uzreli jeho slávu..." /Jn 1,14/.

Keď príjme Matku, ktorú nám dal Boh, potom uvidíme, prečo nám ju dal.

Boh mohol, Satana, svojho odbojného tvora, poraziť sám, svojou všemohúcnosťou. Ale to by nebolo víťazstvo, hodné nášho Boha, keby Satan, hoci porazený, mohol niečo proti nemu namietat. Až to bude úplné víťazstvo, keď Satan sám skloní hlavu a musí povedať Bohu: Zvíťazil si!

Satan bol anjelom, povolaným slúžiť Božiemu stvoreniu, ale odmietol. Je vrahom ľudí od počiatku, lebo bol proti nám už v samom pláne stvorenia. Božím víťazstvom bude, keď mu stvorenie odolá slobodne, získané Božou láskou. Preto potrebuje Boh svoje stvorenie, preto potrebuje Máriu. Víťazstvo Všemohúceho nad svojím tvorom by bolo nerovné, nectilo by Boha. Ale víťazstvo cez človeka je Jeho slávou. Nebolo by víťazstvo Boha dokonalé, keby Satan, zagniavený Božou všemohúcnosťou, mohol namietat: Lahko si zvíťazil, keď si všemohúci. Lahko si zvíťazil, keď si k ľuďom nepripustil moju ponuku a nemohli sa slobodne rozhodnúť! Lahko si zvíťazil, keď si im dal svojho Syna! Lahko si zvíťazil, keď som bol potom spútaný!

Boh rešpektuje i Satana, ale v tom je jeho všemohúcnosť, že i napriek tomu nad ním zvíťazí, no nie silou všemohúcnosti, ale silou lásky. Nikdy nepoužije svoju všemohúcnosť proti vôli človeka. Satan nebude môcť vzniesť proti jeho víťazstvu jedinou námietku. Lebo Boh umožnil Satanovi aj vyskúšať ľudí. Nebude môcť namietat ani proti žiadnej pomoci, ktorú Boh ľuďom dal, lebo ju vždy dal len vtedy, keď mal pre nu podklad zo strany človeka. Aj svojho Syna dal až potom, keď aj niekto z ľudí bol ochotný Bohu obetovať svojho jednorodeného syna - až potom dal Abrahámovi prísľub, že pre toto budú v jeho potomstve požehnané všetky národy. Svojho Syna vydal v jeho človečenstve a neušetril ho ničoho. Opustil ho a vydal Satanovej zlobe, aby robil s ním, čo len vie - aby Satan nemohol namietat, aby musel uznať výkupnú cenu za všetky hriechy sveta. Aj učeníkov dostal Satan vyskúšať, keď si ich vyžiadal, aby ich preosial ako pšenicu. Po Kristovom víťazstve na kríži bol Satan spútaný. Kristovo evanjelium sa rozšírilo po celom svete. Ale na konci časov bude Satan vypustený, aby mohol vyskúšať silu evanjelia všetkou svojou silou. Je to pre nás čas Kalvárie a Kristovej opustenosti. Satan robí, čo vie.

A teraz vychádza Boh so svojim najväčším tromfom v stvorení - je ním Žena, ktorú postavil proti Hadovi, a ona nesklamala. Stvoril ju nepoškvrnená a ona si túto nepoškvrnenosť zachovala. Oproti Satanovmu: "Non serviam - Nebudem slúžiť!" postavila svoje: "Hľa, služobnica Pánova!" Oproti jeho pýche svoju tichosť a pokoru. V nej Satan nemá nič svojho a už musel pred ňou skloniť hlavu. Celá patrí Bohu, celá sa mu slobodne oddala, Boh ju môže poveriť čím chce. Bola nad málom verná, môže ju nad mnohým ustanoviť.

V tejto dobe, keď si nás vyžiadal Satan aby nás vyskúšal, Boh nás musí opustiť. Ale Mária, naša Matka, môže zostať a bojovať s nami, veď je jedna z nás, je len človekom a môže nám pomáhať z moci Božej, veď je už, ako sv. Grignon hovorí, celá pre-tvorená v Boha. Proti nej Satan nemôže nič namietat. Máriino víťazstvo je isté, Satan bude musieť pred ňou a jej potomstvom kapitulovať a priznať, že Boh zvíťazil vo svojom stvorení. To bude najväčšie víťazstvo Boha.

Boh stvoril dve svetlá na nebeskej oblohe - jedno, ktoré osvetľuje deň a druhé, ktoré osvetľuje noc. Den osvetľuje slnko, ktoré je zdrojom svetla. Ale keď nastane noc, slnko sa schová a vyjde to druhé svetlo, ktoré svojho svetla nemá, je zdrojom odrazeného svetla. V temnotách noci nám nemôže slnko poskytnúť svoje svetlo ináč, len prostredníctvom luny, odetej slnkom.

=====

Začíname chápať, že to mlčanie Márie nebolo len tak - že nemala.

Toto mlčanie je súčasť reči. Doteraz mlčala, aby teraz hovorila, keď prišla jej hodina.

Ona pošliape hlavu Hada, to je evanjeliová pravda. Celé evanjelium je dané medzi dva obrazy ženy - ženy z Ganezis, postavenej proti Hadovi a ženy, odetej slnkom z Apokalypsy.

Je to fantastické, keď Boh dal jednému z nás takúto moc - to je úžasné! Prečo to neprijat', veď toto je už splnený prísľub, že budeme raz ako Boh, budeme spolu s ním kraľovať v jeho sláve!

=====
"Ale celá reč Písma svätého... a súčasne aj skúsenosť veriacich, ukazuje Bohorodičku ako tú, ktorá je spojená osobitným spôsobom s ťažkými a prelomovými chvíľami Cirkvi a sveta. S najväčšími útokmi a ohrozeniami. Toto presvedčenie sa stretáva s onou víziou Ženy, ktorú nám ukázala ako kniha Zjavenia, tak aj kniha Genezis. Práve v tých obdobiach, v ktorých Kristus a teda aj Kristova Cirkev - a teda i pápež, biskupi i knazi, i rehole i všetci veriaci - stávajú sa znamením, ktoré vzbudzuje najzatiatejší alebo najpremyslenejší odpor. Mária sa stáva blízkou najmä Cirkvi, pretože Cirkev je vždy telom jej Krista, aj toho z Betlehema, aj toho z Kalvárie, aj toho, ktorý vstal zmŕtvych.

Ak v takých obdobiach, v takých chvíľach dejín sa rodí neobyčajná potreba, aby sme svoju dôveru zložili v Máriu... nuž táto potreba vyplýva z integrálnej logiky viery, z dokonalého pochopenia celej Božej ekonomie a pochopenia jej tajomných vecí a procesov. Predsa najväčšiu dôveru preukázal človekovi nebeský Otec, keď mu dal svojho Syna. A tým človekom bola predovšetkým Mária, žena z Protoevanjelia, z Nazareta a Betlehema. A tým človekom ona ostane až do konca. Tou, ktorej Boh zveril celé svoje tajomstvo spásy. Žena z knihy Zjavenia "Veľké znamenie, ktoré sa objavilo na nebi." Predsa Boží Syn, Večné Slovo a Pán budúceho veku - je v rozmeroch zeme jej Synom. A ona je jeho Matkou. Teda všetko, čo je jeho dedičstvom, čo sa nazýva dielom Vykúpenia, čo sa nazýva mystickým telom Kristovým, čo je Božím ľudom a Cirkvou - Ona chráni a bude chrániť s takou istou vernosťou a silou, ako chránila svojho Jednorodeného od betlehemskej maštalky cez Kalváriu po večeradlo turíčných sviatkov, v ktorom sa zrodila Cirkev. A stojí najbližšie k tomu predivnému tajomstvu, ktoré Protoevanjelium vyjadrilo slovami "pošliape hadovi hlavu". Práve ona: slabá Žena. "Čo je pred svetom slabé, vyvolil si Boh, aby zahanbil mocných."

/Kardinál Karol Wojtyła, Duchovné cvičenia vo Vatikáne 5.-12.3.76/.

=====
"...reč Písma svätého... a súčasne aj skúsenosť veriacich ukazuje Bohorodičku..."

Skúsenosť veriacich, to je to Ježišom prisľúbené účinkovanie Ducha Svätého. "Vy ho však poznáte, lebo bude pri vás, bude vo vás." Táto skúsenosť veriacich, teda tradícia, je spolu s Písmom svätým pramenom zjavenia Božieho.

Napokon len z tradície, zo skúseností vieme, že Písmo sväté je Písmo sväté.

Viera Božieho ľudu po celom svete je neomylná.

Aj úcta k Matke Božej, ktorá je v Cirkvi, v národe, vychádza z týchto skúseností veriacich. Je to zjavenie Božie, ktoré nemôžeme nebrať do úvahy.

=====

"Dňa 1. mája 1946 Pius XII. v encyklike Deiparae Virginis dopytoval sa všetkých biskupov sveta o viere veriacich v Nanebovzatie Panny Márie: 'Naliehavo sa vás pýtam - písal pápež - aby ste nám oznámili, s akou zbožnosťou klérus a ľud uctievaajú Nanebovzatie Blahoslavenej Panny Márie.' Dňa 30. októbra 1950 v konzistornej alokúcii Nostris rofecto, ktorá bola prípravou na zajtrajšiu definíciu, svätý Otec oznamoval, že v odpovediach, ktoré dostal, sa prejavovala jednomyselnosť viery pastierov i veriacich v Nanebovzatie Panny Márie a že v dôsledku toho rozhodol sa bez prietahov pristúpiť k slávnostnému vyhláseniu tejto dogmy. 'Ak je pravda, že celá katolícka Cirkev nemôže klamať ani byť oklamaná..., z toho plynie, bola zjavená Bohom, a môže byť definovaná našou najvyššou autoritou.'

V stredu 1. nov. 1950 okolo 9. hod. ranej, Pius XII. vyhlásil dogmu Nanebovzatia, dogmu, ktorá od tejto chvíle sa stáva presným predmetom našej viery. Postojačky, pod žiarivým slnkom ... pred 600 000 prítomnými, tiesniacimi sa na námestí sv. Petra, Svätý Otec prečítal podstatný odsek buly Munificintissimus Deus: '... autoritou nášho Pána Ježiša Krista, a našou, vyhlasujeme, zdôrazňujeme a definujeme, ako dogmu Bohom zjavenú, že Nepoškvrnená Matka Božia, ustavičná Panna, Mária, po skončení behu svojho pozemského života, bola vzatá do nebeskej slávy s dušou i telom.' Tieto slová počúvané za najhlbšieho ticha ihneď vyvolali najživšie prejavy entuziazmu a vďačnosti, ktoré sa napokon zliali v slávnostné "Te Deum."

/Jean Cantinat: Panna Mária v Písme svätom./

=====

V tejto dobe, keď Boh zjavuje Máriu, bývame svedkami podobných rozpakov, aké boli, keď zjavoval svojho Syna. Ani dokonalá znalosť Písma nestačila, aby ho prijali farizeji a zákonníci: "Či uveril v neho niektorý z popredných mužov alebo z farizejov? Tento ľud však, čo nepozná zákon, je prekliaty." /Jn 7,48/. A predsa "tomuto ľudu" dal Boh zapravdu. Múdrosťou srdca pochopili: "Keď príde Kristus, bude vari robiť viac divov, ako robil tento?" /Jn 7,31/.

Len múdrosťou srdca možno pochopiť Božie veci - vtedy i teraz. Len múdrosťou srdca prijali Krista tí, čo ho prijali. Len múdrosťou srdca možno prijať Máriu. Boh len maličkým vyjaví svoje tajomstvá.

=====

Kardinál Wyszyński, keď uvažoval o duchovnej obrode poľského národa, zdrveného mnohými útrapami a prenasledovaním Cirkvi pred vojnou i po nej, rozhodol sa celý plán obrody postaviť na Márii. Viedli ho k tomu osobné skúsenosti, ktoré ho presvedčili, že len ona môže pomôcť i národu. Mnohí hovorili, že na tomto sa primas potkne. Avšak náboženská obroda národa, ktorú za pomoci Márie dosiahol, nemá vo svete obrody. Mária zase nesklamala.

Či sa až nápadne nepodobajú slová kardinála Wyszyńskiego zo 6. okt. 1959 tým slovám: "Keď príde Kristus, bude vari robiť viac divov, ako robil tento?":

"Sám Boh začal od ženy, to je isté! Exegéti sa môžu škriepiť, či "žena", o ktorej sa v raji hovorí, je už Mária, či skôr "potomstvo ženy". Nakoniec sú si veľmi podobné: žena z raja, ktorá šliape hadovu hlavu, i tá, ktorú videl prorok: "Panna počne a porodí syna a nazvú ho Emmanuel", i tá, ktorú Ján, autor o Logose, videl na ostrove Patmos: "Žena oblečená do slnka, pod jej nohami mesiac a okolo hlavy koruna z dvanástich hviezd." Tieto tri obrazy predivne sa spájajú. Celá

Kresťanská zbožnosť a liturgia vidia v nich jeden obraz.

Tak začal Boh, najmilší! Ak my, stopercentní muži, veľmi sa bojíme zohnúť koleno pred ženou, máme vzor od Boha! On nás tak usmernil! Tak usmernil aj svojho Syna, Večné Slovo. Zariadil to tak s každým z vás, lebo nenarodili ste sa v hniezde orlov, ale v lone svojich matiek. Všetkých nás tak usmernil!

Nemám strach, že Mária u nás prerastie Kristovi hlavu. Ona ho vždy nesie pred sebou. Nemám strach, že uškodíme Kristovi, keď budeme od nej začínať a s nou privádzat iných ku Kristovi."

Na II. Vatikánskom koncile hovoril kardinál Wyszynski o Márii. Biskupi celého sveta počuli živé svedectvo o veľkých veciach, ktoré robí Boh prostredníctvom pokornej Služobnice a Matky. Ohlasy biskupov z rôznych krajín svedčili o tom, že pocítili materskú hrejivosť jeho vyznania a prijali ho s múdrosťou srdca.

Že Sv. Otec Pavol VI. potom vyhlásil Máriu za MATKU CIRKVI, považovali mnohí za prácu poľských biskupov. Ale prečo dal Boh preniknúť práve tomuto prúdu? - Lebo to bol ten Boží kvas, ktorému bolo určené prekvasiť celé cesto.

Správnosť Mariánskej cesty v poľskom národe potvrdzuje i to, že Boh si vyvolil proti všetkému očakávaniu ajna tohoto národa za námestníka svojho Syna.

Máme ešte v živej pamäti slová kardinála Königa, keď sa vrátil z pápežskej voľby. Hovoril, že sami kardináli boli udivení, koho to volia - akoby neviditeľná ruka riadila voľbu.

... "Dnes si sa modlil za nového pápeža, ktorého moje Nepoškvrnené Srdce dosiahlo od Ježiša pre dobro jeho Cirkvi. Je to syn, ktorého zvlášť milujem, pretože sa zasvätil môjmu Srdcu hneď na začiatku svojho knazstva..."

... Vy ho musíte brániť vo chvíľach, keď sa môj nepriateľ bude na neho vrhať tým, že bude klamať tých mojich úbohých synov, ktorí sa mu budú stavať na odpor."

Protirečenie, dedičstvo pravých učeníkov Kristových, ho neminulo. Dostáva sa mu kritiky, že uplatňuje v Cirkvi poľský model. Kritizujú jeho spôsoby, prejavy, gestá. Svätý Otec však svoje gestá nehrá. To ide zvnútra. Nech o nom nehovorí ten, kto ho len pozoruje, nech sa opýtajú toho, koho privinul k hrudi.

Chcú v ňom vidieť len Poliaka, pozerajú na neho len ľudsky, v zornom uhle jeho človečenstva. Je to odtrhnutý pohľad viery.

Treba sa nám pozerat, prečo ho Boh tam dal. Keď prináša niečo z Poľska, tak preto, lebo práve v Poľsku našiel Boh to, čo chce dať celej Cirkvi, preto práve jeho si vyvolil. Preto je to práve on, a nie iný, aby toto mohol priniesť.

Keď nám má niekto niečo povedať, tak je to Cirkev; je to pápež, ktorý má v erbe to M. Toto je dané. Toto treba prijať.

..."Ja som mlčala, keď hovoril môj Syn. Mlčala som, keď hovorili apoštolí. Teraz plná lásky mlčím, keď hovorí pápež: aby sa jeho slovo stále viac šírilo, aby ho všetci počúvali, aby ho duše prijímali."

/22.8.76/

Mária je stále tá istá, ktorá bola vo večeradle, kde zostala sama s Jánom a vstúpila mu takú úctu k prvenstvu Petra. Je tá istá, ktorá vo Fatime pripomína jeho nástupcu, pápeža; tá istá, ktorá k nemu vedie knazov svojho Hnutia.

Pápež je viditeľnou hlavou Cirkvi a Cirkev je tým výsostným územím Božím, ktoré brány pekelné nepremôžu. Cirkev je tým výsostným územím Božím, ktoré získal Kristus svojím vykupiteľským dielom. Cirkev je Božou ustanoviznou.

Kristus sám je nám príkladom vzťahu k Cirkvi - len si všimnime jeho vzťah už k Božej ustanovizni starej zmluvy, hoci sám už pripravuje novú zmluvu: Sám zachováva všetko, čo predpisuje zákon, uzdravených posielal ukázať sa knazom a priniesť predpísanú obeť, hoci samotných predstaviteľov nazval obielenými hrobmi a slepými vodcami. Hovorí o nich: "Robte čo kážu ale nerobte, čo robia!" Samaritánke hovorí: "Blíži sa hodina, keď sa ani na tejto hore, ani v Jeruzaleme nebudete klanáť Otcovi!... Blíži sa hodina, ba je už tu!..." A predsa vyháňa kupcov z chrámu a je plný horlivosti za posvätnosť domu modlitby, domu svojho Otca.

Len kto má takýto vzťah k Cirkvi, i napriek ľudským chybám jej predstaviteľov, len ten sa môže považovať za verného nasledovníka Krista.

Ježiš síce ustanovil novú Cirkev, no tak, že uzavrel novú zmluvu - v svojej krvi. Ale on je Mesiáš, sám Boh, jemu to prislúcha. Ktokoľvek iný by však založil novú cirkev, bol by falošným Mesiášom.

Cirkev je dielom Kristovým v hodine vykúpenia. To isté platí o materstve Márie, ktoré je tiež ovocím hodiny vykúpenia.

Cirkev a Mária sú neodlučiteľne spojené. Sú spojené jednotou vteleného Slova a jeho Matky, sú spojené jednotou, akú mohli vytvoriť len slová Ježišove z kríža v hodine vykúpenia.

Matka patrí k ovociu vykupiteľského diela. Ustanovením Matky a zverením jej potomstva, o ktorom Otec hovorí už v raji, plní Ježiš podstatný úmysel vôľe Otca. Matka je v Božom pláne nepostrádateľná. Vo vnútri domu Božieho to bolo vždy všeobecne známe onou neomylnou skúsenosťou Božieho ľudu, ktorá je dielom Duchu Svätého.

Cirkev a Mária sú tak neodlučiteľne spojené, že to, čo platí o Cirkvi, platí i o Márii: Cirkev je Nevesta Ducha Svätého, ako i Mária, Cirkev je tá, ktorú brány pekelné nepremôžu, Mária je tá, ktorá pošliape hlavu Hadovu. Cirkev i Mária sa nazýva Svätým chrámom Božím. Cirkev i Máriino Nepoškvrnené Srdce sú útočiskom detí Božích. Sú výsostným územím Božím.

=====

"Hoci obrazy knihy Zjavenia majú ráz vízií, metaforický, predsa... sa jedna pravda ukazuje spôsobom jednoduchým a očividným: je to pravda o úzkom spojení Márie - matky Mesiášovej s Cirkvou. Táto žena z knihy Zjavenia označuje vlastne i Máriu i Cirkev, ako o tom hovoria biblisti, teológovia a predovšetkým tradícia viery a Učiteľský úrad Cirkvi. A preto aj Druhý vatikánsky koncil, idúc za skvelou tradíciou vyjadril túto pravdu, že "Bohorodička je predobrazom Cirkvi... a to v poriadku viery, lásky a dokonalej jednoty s Kristom. Lebo v tajomstve Cirkvi, ktorá sa tiež právom nazýva matkou a pannou, blahoslavená Panna Mária predchádza ako vynikajúci a jedinečný vzor panny a matky" /LG 63/.

Svätý Otec Pavol VI. vyhlásil Máriu za Matku Cirkvi a týmto menom začal vzývať tú, ktorú si Cirkev uctieva ako svoj najskvelejší vzor." /Kardinál Karol Wojtyła: Duchovné cvičenia vo Vatikáne 5.-12.3.76/.

=====

Zakiaľ neprišiel čas, aby Mária bola zjavená, žila skryte vo vnútri Cirkvi a svoje materské pôsobenie skrývala za jej menom. I keď vo vnútri domu Božích detí bola vždy známa, až teraz, keď ju Boh zjavil ako "veľké znamenie na nebi", s úžasom si uvedomujeme, ako kedysi emauzskí učeníci, keď sa im otvoril zmysel Písma, že už z križa bolo predsa jednoznačne povedané: "Hľa, Matka." Až teraz ju začíname nazývať Matkou Cirkvi.

=====

... a žiadali od neho, aby im ukázal znamenie z neba...

"Zlé a cudzoložné pokolenie... nedostane sa mu iného znamenia okrem znamenia Jonášovho" /Mt 16,4/.

"I ukázalo sa na nebesiach znamenie: Žena, odetá v slnce... /Zjav 12,1/

Ani tomuto pokoleniu sa nedostane iného znamenia okrem tohoto.

Nebude inej cesty pre záchranu a pre nápravu čohokoľvek, len cesta Márie.

Keď bolo v Prahe stretnutie s predstaveným ekumenického spoločenstva v Taizé, Rogerom Schutzom, katolícka strana nezaradila do svojho programu z ohľadu na nekatólikov nič, čo by ich mohlo popudiť, úplne sa mlčalo o Márii, dokonca nezaradili ani Magnifikat, hoci je z evanjelia a je vlastne oslavou Boha. Na zakončenie stretnutia brat Roger, nekatolík, povedal: "Naučím vás modlitbu, ktorú som našiel na svojich cestách v starej Číne: Povie sa niektorá evanjeliová pravda a potom sa desaťkrát opakuje anjelské pozdravenie z evanjelia."

Bola to veľká skúsenosť pre prítomných katolíkov. Keď my budeme mlčať, kamene budú hovoriť. Ale potom čímže sme?

=====
"Čas, do ktorého sme vkročili, je zároveň časom veľkej nádeje. Ako sa k sebe navzájom približujú Kristovi vyznavači a "praví ctiteľia" Boha, ako hľadajú cesty zjednotenia, volajú: "Kristus oslobodzuje a zjednocuje". Cirkev - Boží ľud chápe čoraz lepšie svoje povolanie k jednote. A ten istý Boží ľud - Cirkev - je aj Kristovým telom: Mystickým telom, ktorého život a jednotu Apoštol vyjadril tým, že ho pripodobnil Fyzickému telu. Matka dáva jednotu telu svojho dieťaťa. Mária mocou Ducha Svätého dala zázračným spôsobom jednotu Kristovmu telu - Večnému Slovu, ktoré sa počalo v jej lone. A preto sa aj my obraciame a ideme s nádejou v tomto čase, v ktorom mystické Kristovo telo znova hľadá svoju zjednotenú podobu a svoju jednotu."
/Kardinál Karol Wojtyła: Duchovné cvičenia vo Vatikáne 5.-12.3.76/.
=====

Ukazuje sa, že Cirkev tretieho tisícročia bude v znamení ekumenizmu.

Mária je znamením tejto doby, ona bude tá, ktorá zjednotí deti Božie. Nebude pre zjednotenie inej cesty, i keď diabol už múti vodu a snaží sa ukázať inú.

Ekumenizmus nie je aritmetický priemer právd. Nemôžeme pravdu my spriemerovať, pravda je daná.

Kristus nikdy nezamľčoval pravdu, aby tým niekoho získal. Nerobil kompromisy, aby celé židovstvo prijalo kresťanstvo.

A teda v službe Pravde celú pravdu, ktorú žijem, musím byť ochotný predostrieť a druhá strana ju vypočuje. Keď ju aj nie je schopná prijať, ja ju nemôžem zaprieť. Tu ostáva jediné: "Čo je nemožné ľuďom, možné je Bohu", - v túžbe po jednote sa stretnúť na modlitbách.

Rozdelenie nie je ľudské, ale je prácou Satana, tak ani zjednotenie nie je v ľudských silách. Uskutoční sa podľa Božieho plánu, nie podľa ľudského. Keď Boh túto úlohu zveril Márii, to musíme proste prijať, i keby sa nám to zdalo ako nemožné podľa nášho úsudku. Božie cesty sú vždy nevyspytateľné. Nebudeme vedieť, ako sa to stalo, ale zažijeme podobné prekvapenia, ako na stretnutí s bratom Rogerom.

Bude to predsa tá MATKA UNIE, Matka jednoty, ktorá zjednotí Cirkev. Jej obraz, uctievaný po dlhé stáročia v našich chrámoch je prorocťvom o tomto Božom pláne. Nesmieme sa dať zviest' na inú cestu, lebo Satan vždy tak robí, že k správne mu cieľu ukazuje nepravú cestu.

=====
"A ukázalo sa na nebesiach aj iné znamenie: Hľa, veľký ohnivý drak..." /Zjav. 12,3/.

Diabol, protivník našej Matky, je druhým znamením našej doby.

Diabol sa bezočivo vtiera do všetkého Božieho. Len napodobňuje, netvorí, nie je originálny. Napodobňuje Boha: Físmo hovorí "Bohovia ste". Človeku bolo určené byť ako Boh. To isté sľubuje aj Satan: "Budete ako Boh" - ale iným spôsobom, už je tu tá iná cesta.

Diabol len opakuje. Keď si lepšie všimneme, ak sa jeho stúpenci dostanú k moci, všade uplatňujú rovnaký postup. Boh, keď stvorí kvet, druhý kvet urobí úplne iný. Diabol len opakuje - napodobňuje motivácie, praktiky duchovného života, praktiky Cirkvi, nahrážky duchovného pokrmu, nahrážky krstov, sobášov...

Diabol netvorí, ani nič nemá, len si prisvojuje:
"Toto všetko ti dám."

"Zo svojho hovorí, keď luhá" - to jediné má svoje. Musí tu byť pravda, ktorú klamstvom prevráti. Musí tu byť cieľ, ku ktorému ukáže falošnú cestu.

Je tu túžba po ekumenizme - ukazuje k nemu opačnú cestu, než ukázal Boh.

Je tu túžba po svetle - ponúka zaoberať sa tmou.

Je tu túžba byť dobrým - ponúka nebyť znamením, ktorému sa protirečí.

"Beďa zemi a moru, lebo diabol zostúpil k vám veľmi rozzúrený, vediac, že má málo času!" /Z 12,12/

Zúrivosť Satana spočíva v zosilnení toho, čo mu je vlastné - v zosilnení klamstva, v jeho väčšej zákernosti. Dokonale nás oklamal vtedy, keď nevieme, že sme oklamaní...

=====

Diabol od začiatku až doteraz vystupuje s takými istými konklúziami: Budete ako Boh. Všetky ateizmy toto majú, v rôznych formách toto sľubujú.

Začalo to: "Budete ako Boh",
a skončilo to: "Ste z opice".

Keď zoberiem Boha, najvyššou autoritou je človek. Ale teraz ktorý človek? Keď človek, prečo nie ja?! Nevyhnutne nastupuje egoizmus. A ten do dôsledkov uplatnený si ťažko vieme predstaviť. Ak sa odstráni Boh, je všetkému koniec.

Keždý ateizmus sa rodí z negatíva, nie z pozitíva. Nie pri podaní chleba alebo kvetu, pri podaní ruky, ale pri: nebudem! nechcem! odmietam!

Zlo nemá podstatu, je len nedostatkom dobra. Tma zmizne, keď zažiarí svetlo.

Nie je až také dôležité poznať všetky myšlienky a učenie nepriateľa /len pre všeobecný prehľad/. Načo stále skúmať tmu. Svedčiť o našom svetle! Tvoriť s Bohom, šíriť jeho svetlo. Vieme, komu sme uverili!

=====

Máme nejednu skúsenosť, že sa svetským snažíme priblížiť tým profánnym - a oni čakajú Božie, očakávajú od nás, že pôjdeme cestou našou, sú z nás sklamaní. Ukryli sme svetlo pod mericu.

Svet bolestne čaká na naše svedectvo, ale my sme v tejto dobe Kalvárie, ktorú Cirkev opäť prežíva, utiahnutí za zatvorenými dverami strachu, že nám neporozumejú, že sa prezradíme, že sme iní - že tiež sme boli s Jažišom v záhrade. Dneš opäť nám Ježiš dáva svoju Matku, aby sme boli s ňou vo večeradle. Aby sme ju prijali a aby ona mohla prostredníctvom nás pôsobiť vo svete, ako pôsobila vo večeradle: Len tým, že tam bola. Aby sme tak ako ona prežiarili ten priestor, kde sme. Aby sme prijali a pretvorili to, do čoho nás postavila Prozreteľnosť. Aby sme tak ako Mária zachovávali to všetko vo svojom srdci a aby sme múdrosťou srdca poznali v tom Božiu vôľu a splnili ju.

Aby sme takto zachovávali v srdci dedičstvo otcov, i tú úctu k Matke Božej, ktorá v národe je - to je dielo Duchu Svätého, jeho dar. To sú talenty, ktoré nesmieme zakopať.

Čo my, slovanské národy, môžeme dať do Cirkvi, to je ten Mariánsky fenomén - to, čo chce Boh v tejto dobe dať celému svetu, čomu už prekliesnil cestu až na Petrov stolec.

Mária, Matka Cirkvi!
Boh vždy od nej začal lepšiu dobu. Tak tomu bolo, keď jej Otec zveril úlohu, aby dala svetu jeho Syna, keď jej Syn z kríža zveril svoju Cirkev vo večeradle, tak tomu je, keď ju Duch Svätý zjavuje ako "veľké znamenie: Ženu, odetú slnkom".

S Máriou vždy budeme v tieni kríža Kristovho, ale to je jediná cesta k víťazstvu.

=====
... Cesta, po ktorej chcem viesť svojich najmilších synov kňazov, zasvätených môjmu Nepoškvrnenému Srdcu a môjmu Hnutiu, je cesta kríža.

... Toto je hodina Kalvárie pre moju Cirkev, pre Svätého Otca, pre všetkých kňazov, ktorí chcú byť verní môjmu Synovi a evanjeliu.

Ale toto je tiež, moji najmilší synovia, vaša najkrajšia hodina, na ktorú som každého z vás už dlho pripravovala. Hovorte so mnou:
"Áno, Otče, staň sa tvoja vôľa!" /28.3.75/
=====

Máriino víťazstvo je isté! - Za tým istým, to veriť a nebáť sa, keď sa to zdá nemožné.
Boh nám to zjavil - treba uveriť.

Ježiš nám nesľuboval ľahký život: "Posielam vás ako baránkov medzi vlkov", ale:
"Nebojte sa, ja som premohol svet!"

a "HĽA, TVOJA MATKA !"
=====

... Kňazi, zasvätení môjmu Nepoškvrnenému Srdcu, moji najmilší synovia, ktorých zhromažďujem zo všetkých strán sveta, aby som z vás vytvorila svoj šik: Ak je toto hodina temnoty, musí toto byť aj vaša hodina!
/19.3.78/

Vy ste mnou vychovávaní, aby ste boli v tejto chvíli apoštolmi. Ste preto apoštolmi svetla v hodine, keď tma všetko prikrýva.

V krátkom čase nezostane nič z veľkej temnoty, ktorá zahalovala Cirkev. Po jej veľkom utrpení bude konečne pripravená pre svoje znovuzrodenie: nová Cirkev svetla.
/13.10.78/
=====